

РЕШЕНИЕ

№ 4782

гр. София, 16.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав, в публично заседание на 29.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **9058** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.121, ал.2 във вр.с чл.197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е след като с Определение № 6773 от 10.09.2020 г., постановено от АССГ по адм.дело № 7339/2020 г., производството по делото е разделено, като за разглеждане по същото дело е оставена жалбата на О. П. М. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], против Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С200022-023-0000814/09.03.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С.; а е разпоредено жалба вх.№ 94-0-27#1/24.07.2020 г. по описа на ТД на НАП-гр.С. – против Решение № ПО-117/02.07.2020 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С200022-023-0000814/09.03.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., да се обособи в самостоятелно съдебно производство.

Предмет на настоящото дело е жалбата на О. П. М. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], чрез адв.А., против Решение № ПО-117/02.07.2020 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С200022-023-0000814/09.03.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С..

Жалбоподателят намира, че в случая не са налице условията за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Изтъква немотивираност на ПНОМ, както и противоречие на същото с целта на закона. Изтъква, че публичният изпълнител не е

направил дължимата преценка за наличие на обстоятелството по затрудняване събирането на бъдещите публични вземания. От Съда се иска да отмени оспореното решение, както и наложеното му постановление. В с.з. жалбоподателят чрез адв.А. поддържа жалбата и претендира разноски.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП-гр.С., чрез пълномощника си юк.К. оспорва жалбата и моли Съда да я остави без уважение, като присъди на ответника юрисконсултско възнаграждение. Отправя възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд-София град, след като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, становищата на страните, и след направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно изискванията на ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.197, ал.2 ДОПК. Решението на ТД на НАП-гр.С. е връчено на жалбоподателя на 15.07.2020 г., видно от приложеното известие за доставяне (л.27). Жалбата е подадена по пощата на 22.07.2020 г., от надлежно упълномощен адвокат (л.54) и при наличието на правен интерес, поради което се явява процесуално допустима.

Съдът намира за установена следната фактическа обстановка:

Със ЗВР № Р-22221520001072-020-001/25.02.2020 г. е възложена ревизия на жалбоподателя за установяване на задължения по ЗДДФЛ за периода от 2014 г. до 2019 г. В хода на ревизията е установено, че за ревизирувания период задълженото лице е направило разходи в размер на 132 725,47 лв., в т.ч. за придобиване на МПС – 107 077 лв. Получавало е доходи като Председател на ДКХ, като в декларация пред КПКОНПИ към края на 2017 г. е декларирало налични парични средства 0 лв. и суми по влогове/депозити 0 лв.; към края на 2018 г. е декларирало суми по влогове/депозити в общ размер 313 000 лв.

Органът по приходите е отправил Искане № Р-22221520001072- 039-001/06.03.2020 г. за налагане на предварително обезпечения до публичния изпълнител, който е взел предвид обстоятелството, че ще бъде невъзможно или ще се затрудни значително събирането на очакваните публични задължения в общ размер 37 300 лв., от които главница в размер на 31 300 лв. и лихва от 6 000 лв., изчислена към 06.03.2020 г. При проверка в Имотния регистър на Агенцията по вписванията е установено, че задълженото лице не притежава недвижими имоти. При проверка на данни предоставени от КАТ е установено, че дружеството притежава лек автомобил А. Р. С.. В искането се съдържа предложение да бъде наложен запор върху банковите сметки на задълженото лице.

По повод на искането и с цел да не се допусне извършването на сделки и действия с имуществото на жалбоподателя, е издадено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал.1 ДОПК изх.№ С200022-023-0000814/09.03.2020 г. на ст.публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., с което за обезпечаване вземането на държавата срещу жалбоподателя, е наложен запор върху банковите сметки на жалбоподателя, находящи се в БАНКА ДСК АД, У. Б. АД и Ю. БЪЛГАРИЯ АД, за сумата от 37 300 лв.; както и запор върху притежавани от жалбоподателя ценни книжа: всички безналични ценни книжа, притежавани от същия, които са вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар.

Недоволен от издаденото му постановление, жалбоподателят го е оспорил по административен ред и с Решение № ПО-117/02.07.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП-гр.С., е потвърдено. Административният орган е приел, че при налагане на обезпечителните мерки публичният изпълнител е действал законосъобразно и добросъвестно. Органът се е позовал на обстоятелството, че задълженото лице не притежава активи, които да послужат за обезпечаване на бъдещите му публични задължения.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган. Решението е постановено в рамките на установения в чл.197, ал.1 ДОПК 14-дневен срок от получаване на жалбата, като в него са изложени съображения, основани на приетите за установени факти, мотивирали органа да потвърди обжалваното постановление.

От своя страна и обжалваното ПНПОМ е издадено от компетентен орган –публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., съгласно правомощията му, определени в чл.197 ДОПК. В него са изложени фактически основания, т.е. юридически факти, от които публичният изпълнител е почерпил упражнените от него права.

Целта на производството по обезпечаване на публичните задължения е да защити интереса на фиска и да гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване.

За да бъде прието за законосъобразно, налагането на обезпечителни мерки трябва да бъде направено след постъпване на мотивирано искане, както го изисква разпоредбата на чл.121, ал.1 ДОПК. В случая не може да се приеме, че ПНПОМ е постановено въз основа на искане от орган по приходите, доколкото в представеното такова по преписката липсва подпис. Документът е вещ, върху която с писмени знаци е материализирано изявление, за наличието на което е достатъчно наличието поне на подпис на неговия автор. В случая такъв не е налице.

Документът възниква със физическото му създаване от неговия автор. Автор от правна гледна точка е лицето, на което се приписва изявлението – юридическият издател - така според чл.189, ал.1 ГПК неграмотният може да бъде издател на документ, въпреки фактическата невъзможност да го състави. Съществен белег на документа е подписът. Същият представлява саморъчно изписване на името на издателя на документа, макар и нечетливо, стига да е обичайно за лицето; начинът, по който лицето обикновено идентифицира себе си писмено, дори и на друга азбука или с неазбучни знаци. Подписът има съществено правно значение, тъй като поставилият го се приема за издател на документа и автор на изявлението. Окончателно изявление на автора е само подписаният документ - иначе, дори и текстът да е изцяло завършен, налице е само проект за документ. Неподписаният документ е лишен от формална доказателствена сила.

Документ може да бъде и неподписаното изявление, но дали той има или не и каква доказателствена сила, е съществен въпрос от значение и за настоящия спор. Неподписаният документ няма доказателствена сила, тъй като не носи данни за своя автор, за основанията и реда, по който е издаден. Подписът сочи от кого изхожда един документ и при наличието му може да бъде направено евентуално оспорване на неговата автентичност. В случая липсата на подпис не може да установи по несъмнен начин принадлежността на приложеното по делото искане към лицето, сочено за

негов издател. Официалните документи имат качеството на документи само доколкото са подписани /проф. Д-р Ж. С., "Българско гражданско процесуално право", УИ "Св. К. О."/.

Като официален свидетелстващ, но неподписан документ, представеното искане е лишено от и материална доказателствена сила. Не следва да се приеме за налично в случая на доказателственото значение на документа за този стоящ въвн от него факт, който се удостоверява от материализираното в документа удостоверително изявление. След като искането не носи подпис на неговия издател, Съдът не може да го третира като официален такъв и не следва да бъде ценен.

Констатираните от Съда пороци на производството по издаване на ПНПОМ са толкова съществени, че са достатъчни да обусловят отмяна на решението, с което постановлението е потвърдено, само на това основание.

Изложеното дотук налага да се приеме, че приходната администрация е действала незаконосъобразно при предприемане на действията по обезпечаване на фискалните тежести. Решението на Директора на ТД на НАП, с което е потвърдено постановлението на публичния изпълнител, противоречи на процесуалния и на материалния закон и следва да бъде отменено.

При този изход на делото на жалбоподателя следва да се присъдят поисканите от него разноски. Същите са заявени в общ размер 1 115 лв. (1000 лв. адвокатски възнаграждение, 10 лв. държавна такса и 5 лв. банкова комисионна). Съдът намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение е прекомерно. При прекомерно възнаграждение за адвокат съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Ответникът чрез юк.К. направи възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съдът направи преценка за съотношението на цената на адвокатската услуга и фактическата и правна сложност на делото, като изложи мотиви относно фактическата и правна сложност на спора и се прецени съответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата. Съдът, като съобрази изложеното по приложението на посочената разпоредба и анализира размера на претендираното адвокатско възнаграждение от 1000 лв. спрямо извършеното по делото и предмета му, го намира като прекомерно и счита, че следва да присъди по-нисък размер разноски за адвокатско възнаграждение, а именно 500 лв. По-ниският размер на адвокатското възнаграждение Съдът обосновава с факта, че делото не се отличава с фактическа сложност – в хода на съдебното производство не са събирани доказателства освен справка за доходите на жалбоподателя, административната преписка не е в голям обем, проведено е едно съдебно заседание, не се налага изясняване на многобройни факти и обстоятелства по спора, не е изслушвана експертиза, не се налага задълбочен анализ на приложение на материалния закон; и от правна страна спорът не се отличава със значителна сложност, касае се за действия на публичния изпълнител във връзка с предварителни обезпечителни мерки, чиято законосъобразност се преценява в производство на една съдебна инстанция. Делото е административно по своя характер, предмет на същото са предварителни обезпечителни мерки, поради което то е такова без определен материален интерес, понеже не се касае до данъчен акт за установяване на задължения с определена конкретна стойност. Размер адвокатския хонорар от 1000 лв. се явява и над който и да е минимум за дела без определен материален интерес съгласно чл.36

ЗА и по чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в която норма е предвиден размер на адвокатския хонорар от 500 лв. Не следва да се присъжда и претендираната сума от 5 лв. за банкова комисионна, за превод по сметка на АССГ на дължимата държавна такса, тъй като тя не съставлява подлежащи на възстановяване съдебни разноски по смисъла на чл.78, ал.1 ГПК. Това е така, защото самият вносител на държавната такса е избрал този начин на заплащането ѝ – чрез банков превод, а не на каса в АССГ, в който случай не би платил такса за банков превод. В рекапитулация в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за държавна такса и за адвокатско възнаграждение, в общ размер 510 лв.

Така мотивиран и на основание чл.197, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на О. П. М. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], чрез адв.А., постановеното Решение № ПО-117/ 02.07.2020 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е оставена без уважение жалбата на О. П. М. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С200022-023-0000814/09.03.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С..

ОСЪЖДА ТД на НАП-гр.С. да заплати на О. П. М. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 510 лв. /петстотин и десет лева/.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: